

Biuletyn Tygodniowy CiZ

Biuletyn Centrum Informacyjnego Zakonów opracowywany przez zespół portalu internetowego www.zyciezakonne.pl i sekretariat Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich

24-30 września 2013

39/2013 (239)

Wiadomość tygodnia

DZIEŁO POMOCY O. PIO JUŻ DZIAŁA

W Krakowie kapucyni i felicjanki razem stworzyli nowoczesny ośrodek dla najuboższych

23 września 2013 roku odbyła się inauguracja działalności Centrum Działa Pomocy św. Ojca Pio przy ulicy Smoleńsk 4 w Krakowie. Na uroczystości otwarcia obiektu zgromadzili się przedstawiciele władz państwowych i kościelnych, a także podopieczni, przyjaciele, darczyńcy, pracownicy i wolontariusze.

Poniedziałkowe spotkanie rozpoczęła Eucharystia w kościele sióstr felicjanek, której przewodniczył biskup Damian Muskus. Przytaczając słowa papieża Franciszka, biskup wyraził zadowolenie, że Centrum Działa Pomocy nie jest miejscem, gdzie „ubogimi zapycha się usta”, ale gdzie „z miłością, czułością i zawsze w pokorze” pochyła się nad potrzebującym baratem i siostrą. Homilię podczas Eucharystii wygłosił br. Jacek Waligóra, Minister Prowincjalny Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów, który nawiązując do czytania z księgi Ezdrasza, podkreślił: „Dziś ma

miejsce otwarcie wyjątkowej świątyni, w której Boga będziemy spotykać w ludziach, bo w tych najbiedniejszych z biednych ukryty jest sam Chrystus”. Dalej zaznaczył: „Ten dom, który wybudowaliśmy dla ubogich w centrum Krakowa, ma stać się jakby kolejnym kościołem, świątynią, w której Bóg będzie obecny w sakramencie ubogich, ale także w postudze miłosierdzia wszystkich posługujących w tym domu. Nie jest to jakaś przenośnia, ale moje głębokie pragnienie i przekonanie, że tak się stanie, że ten dom, przez miłość i miłosierdzie, stanie się prawdziwą świątynią, miejscem świętym, chociaż zarazem tak bardzo ludzkim, bo przecież ma ten dom służyć zaspokajaniu najbardziej ludzkich, przyziemnych, zwyczajnych potrzeb: pokarm, zdrowie, higiena... ale także akceptacja i miłość. Ci biedacy często tak bardzo cierpią i dlatego cierpią, że nie widzą dla siebie możliwości zaspokojenia tych ostatnich potrzeb: potrzeby bycia kimś dla kogoś, potrzeby bycia zauważonym, akceptowanym, kochanym... Tak często ci ludzie są i czują się wykluczeni, bo nawet wtedy, gdy ktoś daje im jałmużnę, nie patrzy im w oczy...”.

Po Eucharystii zaproszeni goście przeszli do budynku Centrum przy ulicy Smoleńsk. Uroczystego poświęcenia obiektu dokonał biskup Damian Muskus, który wyraził nadzieję, że odtąd Kraków będzie słynął nie tylko z zabytków, ale także z działalności Centrum – domu dla osób najbied-

niejszych. Prócz władz kościelnych w otwarciu Centrum wzięli udział przedstawiciele Departamentu Pomocy i Integracji Społecznej MPiPS, Państwowej Inspekcji Sanitarnej, Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego oraz Urzędu Miasta Krakowa.

Świętowanie zakończył koncert Góralskiej Orkiestry Młodzieżowej ze Skomielnej Czarnej i Bogdanówki. Przy dźwiękach trąbki, puzonu, skrzypiec i innych instrumentów wspólnie bawili się podopieczni, darczyńcy, przyjaciele, pracownicy i wolontariusze Działa Pomocy.

To, co 23 września działo się przy ulicy Smoleńsk 4, najlepiej oddają słowa św. Ojca Pio: „Wysławiam z całego serca Boga, który dał mi poznać ludzi naprawdę dobrych”. Za: www.kapucyni.pl

Wiadomości krajowe

128 Zebranie plenarne wyższych przełożonych zgromadzeń żeńskich

We wtorek 1 października rozpoczyna się w budynku Sekretariatu Episkopatu Polski

128 Zebranie plenarne Konferencji Wyższych Przełożonych Żeńskich Zgromadzeń Zakonnych. W spotkaniu bierze udział ok. 150 sióstr odpowiedzialnych za żeńskie wspólnoty zakonne w Polsce. Zasadniczym

tematem zebrania plenarnego jest „Wychowanie i nauczanie dziś. Problemy, współczesne ideologie dotyczące wychowania i rodziny”. Wśród zaproszonych gości są Nuncjusz Apostolski w Polsce abp

Celestino Migliore, nowy sekretarz Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostoskiego abp Jose Rodríguez Carballo oraz sekretarz Episkopatu, bp Wojciech Polak.

O współczesnych problemach związanych z wychowaniem młodzieży będzie mówić prof. dr hab. Katarzyna Olbrycht, zaś problematykę ideologii gender przybliży zebrany ks. prof. Leszek Woroniecki SAC. Jak zwykle podczas spotkania będą także dyskutowane bieżące sprawy Kościoła i życia konsekrowanego w Polsce. Red.

Budzić olbrzyma

II Kongres Nowej Ewangelizacji

II Kongres Nowej Ewangelizacji odbywał się w największej, ponad 40 tysięcznej warszawskiej parafii pw. Wniebowstąpienia Pańskiego na Ursynowie w dniach 19-22 września. Organizatorem Kongresu pod hasłem „Obudzić Olbrzyma” był Zespół ds. Nowej Ewangelizacji przy Komisji Duszpasterstwa Episkopatu Polski pod przewodnictwem bp Grzegorz Rysia. Tematem obrad była parafia jako miejsce ewangelizacji. Ponad 700 osób – księży, zakonnic, zakonników (w tym liczna grupa franciszkanów, m.in. z Rychwałdu), świeckich liderów i uczestników różnych grup i ruchów kościelnych modliło się, dyskutowało i dzieliło swoim doświadczeniem w ciągu 3 dniowego warszawskiego spotkania. Uczestnicy wysłuchali rekolekcji, głoszonych przez bp. Grzegorza Rysia oraz świadectw gości zagranicznych.

W homilii w czasie Mszy świętej na rozpoczęcie Kongresu w czwartkowy wieczór bp. Grzegorz Rys podkreślił, nawiązując do Ewangelii dnia, że uczestnicy, którzy mają za zadanie „obudzić Olbrzyma” przede wszystkim mają sobie zadać pytania: „Kim jest dla mnie Jezus? Co mnie z nim łączy, nawet, jeśli siedzę z nim przy jednym stole? Czy w spotkaniu z nim doświadczam zbawienia? Czy my rozumiemy

siebie i możemy opisać siebie w prawdzie?”.

Trzeciego dnia Kongresu jego uczestnicy zostali rozesłani, by ewangelizować na ulicach miasta. W sobotnie popołudnie, 21 września kilkaset osób wyszło na ulice i place Ursynowa, a także do pociągów Metra, by przekazywać mieszkańcom w formie plakatów, ulotek i bezpośredniej rozmowy, że Bóg istnieje, a Jezus Chrystus jest jedynym Zbawicielem. Ewangelizatorzy pukali też do drzwi mieszkańców Ursynowa.

Do ulicznej ewangelizacji przyłączyły się grupy istniejące przy parafiach ursynowskich – Droga Neokatechumenalna, Odnowa w Duchu Św., Ruch Światło Życie. Na rozłożonych straganach przy wejściach do stacji Metra częstowano ciastem i słodyczkami, rozdano kilkanaście kg krówek z logo „Jezus „lubię”, cytatami z Pisma Świętego oraz informacjami o Bożej miłości, jak: „Bóg kocha Cię”, „Panem jest Jezus”, „Jezu, ufam Tobie” i krótkimi modlitwami zawierzenia siebie Panu Jezusowi.

II Ogólnopolski Kongres Nowej Ewangelizacji pod hasłem „Obudzić olbrzyma” miał za zadanie zwrócenie uwagi, że Polska potrzebuje nowej ewangelizacji. A prowadzona musi być ona w każdej parafii, z dużym udziałem świeckich.

Mówcy, dyskutanci i kaznodzieje podkreślali, że „Obudzić olbrzyma” to nie tylko obudzić parafian, ale przede wszystkim obudzić proboszcza, aby zgodził się on na większy udział świeckich w życiu parafii i na zakładanie nowych grup, zgodnie z potrzebą parafian, tak młodszych jak i starszych. W obecnych czasach i uwarunkowaniach, koniecznością jest misyjne docieranie do ludzi właśnie poprzez świeckich, jak też zakładanie różnych wspólnot, zgodnie z potrzebami i rodzącymi się charyzmatami, wskazywali mówcy.

Biskup Grzegorz Rys przestrzegając, by nie poprzestawać na obecnym stanie głoszenia Ewangelii, ani nie utożsamiać nowej ewangelizacji z duszpasterstwem, zwłaszcza w zamkniętych grupach, ale przechodzić do działania misyjnego – przekazywania doświadczenia wiary, osobistego spotkania z Jezusem. „Jak nie ma tego, to nic nie ma. Ewangelizacja to spotkanie osoby z osobą, przekazy wiary – oto nasza misja” – tłumaczył krakowski biskup pomocniczy. I podawał przykład Kościoła niemieckiego, który na niektórych terenach skurczył się z kilkunastu parafii do jednej, wprowadzając bardzo dobrze zorganizowaną radę parafialną i z dobrze wyposażonym centrum duszpasterskim, ale bez powołań kapłańskich.

I Kongres Ewangelizacji miał miejsce w Kostrzynie nad Odrą w dniach 18-19.06.2013. Anna Dziemska

Za: www.franciszkanie.pl

Pierwsza pielgrzymka katechetów na Jasną Górę

1. Narodowa Pielgrzymka Katechetów w Roku Wiary odbyła się dzisiaj tzn. w niedzielę, 29 września na Jasnej Górze. Pielgrzymi przybyli pod hasłem: „Bądźcie zawsze gotowi do obrony”(1P 3,15).

„Przyjechała grupa katechetów mocna, przedstawicielstwo 30 tys. katechetów polskiej katechezy, aby przystawić to katechetyczne ucho do serca Maryi, czyli posłuchać przy Maryi, jak bije serce polskiej katechezy, jak to wszystko wygląda, ale przede wszystkim przyjeżdżamy z dziękczynieniem – podkreślał kard. Kazimierz Nycz, metropolita warszawski – Myślę, że mimo tych marginalnych dyskusji, które dotyczą pewnych marginesów w każdej populacji, jednak generalny dorobek tych 23 lat jest wspaniały. I dziś nie tylko katechetom, czy stronie kościelnej, ale także szkołom, tam, gdzie jest ta współpraca, a jest w większości przypadków normalna między parafią a szkołą, między nauczycielami a katechetami w pokoju nauczycielskim, dzisiaj trudno sobie wyobrazić, jakby tej katechezy nie było, i to jest wielki powód do dziękczynienia, i to chcemy uczynić”.

„Dzisiejsza pielgrzymka jest to spotkanie z Matką Najświętszą, z Królową Polski, z moją Matką. Jest też wyjątkową możliwością wspólnej modlitwy z innymi katechetami, byśmy mogli jak najlepiej głosić Słowo Boże w czasie zajęć religii, w czasie innych zajęć, które przynależą do katechetów – opowiada Mariusz Szczepanowski z Częstochowy – Naszym zadaniem jest głoszenie Ewangelii tym najmłodszym, i tym starszym, w zależności do kogo jesteśmy postani”.

Katecheci wzięli udział w uroczystej Mszy św. o godz. 11.00 w bazylice. Eucharystii przewodniczył i homilię wygłosił kard. Kazimierz Nycz, a koncelebrowali: abp Marek Jędraszewski, metropolita łódzki; bp Andrzej Czaja, bp diec. opolskiej; bp Gerard Kusz, wiceprzewodniczący Komisji Wychowania Katolickiego Konferencji Episkopatu Polski; bp Edward Białogłowski, bp pomoc. diec. rzeszowskiej; bp Damian Bryl, bp pomoc. arch. poznańskiej; bp Roman Marcinkowski, bp pomoc. diec. płockiej; ks. Marek Korgul, sekretarz Komisji Wychowania Katolickiego KEP.

Słowa powitania w imieniu Jasnej Góry wypowiedział o. Mieczysław Polak, pod-

przeor sanktuarium. Mówił: „W imieniu wspólnoty paulinów witam pielgrzymów, katechetów, którzy przybyli na Jasną Górę w 1. Narodowej Pielgrzymce Katechetów. To pielgrzymka z Ojcem Świętym Franciszkiem, który w Rzymie spotyka się dziś z katechetami z całego świata”

Za: www.jasnagora.com

Jubileusz Sióstr redemptrystek w Polsce

W niedzielę 29 września siostry redemptrystki w Bielsku-Białej dziękowały Bogu za 24 lata swej obecności w Polsce. Było to zarazem rozpoczęcie roku jubileuszowego, który będzie trwał do 29 września 2014, kiedy to przypadnie 25. rocznica ich przybycia do Polski. Uroczystej Eucharystii w kaplicy sióstr przewodniczył o. Sylwester Cabała CSsR, który zachęcił je do przeżywania tego jubileuszu zgodnie ze słowami św. Pawła: „Bogu dziękujcie, ducha nie gaście”. Siostry wraz ze swym kapelanem o. Andrzejem Kowalskim CSsR i zgromadzonymi wiernymi zaniosły do Boga modlitwę dziękczynienia za istnienie w Kościele kontemplacyjnego Zakonu Najświętszego Odkupiciela oraz za pierwsze polskie powołania, które zrodziły się w latach osiemdziesiątych XX wieku, co umożliwiło założenie ich klasztoru w Polsce. W czasie rozpoczętego roku jubileuszowego siostry pragną na nowo sięgać do źródeł ich zakonnego charyzmatu, przybliżać sobie i wiernym duchowość swej założycielki czcigodnej Sługi Bożej Marii Celeste Crostarosy oraz modlić się o nowe powołania do zakonu w Polsce i na świecie.

Siostry redemptrystki poprzez modlitwę, pracę, miłość wzajemną i gościnność realizują kontemplacyjną misję przypomnienia światu o bezgranicznej miłości Boga oraz wspierają duchowo dzieło misyjne redemptrystów. Organizują też w swym klasztorze w Bielsku-Białej rekolekcje i dni skupienia dla dziewcząt zainteresowanych tą formą życia konsekrowanego. W obecnym roku postulat we wspólnocie redemptrystek rozpoczęły dwie kandydatki z Ukrainy i jedna z Polski. Raz w miesiącu siostry prowadzą także w klasztornej rozmównicy spotkania dla ludzi świeckich zainteresowanych duchowością ich założycielki.

Redemptrystki przybyły do Polski we wrześniu 1989 roku z ich macierzystego klasztoru w Scala pod Neapolem, gdzie pierwsza grupa polskich sióstr odbywała podstawową formację zakonną. Przez pierwsze trzy lata mieszkały w Tuchowie niedaleko Sanktuarium Matki Bożej. Od 1992 roku żyją, pracują i modlą się w Bielsku-Białej, gdzie mieści się jedyny ich klasztor na polskiej ziemi. Przez minione 24 lata wyrosły już z niego dwie wspólnoty sióstr na Słowacji: jedna obrządku łacińskiego w Kežmarku, a druga greckokatolickiego we Vranovie oraz wspólnota sióstr w Pietropawłowsku w Kazachstanie.

Zakon Sióstr Redemptrystek liczy aktualnie 43 klasztory i 422 siostry, obecne na różnych kontynentach. Mimo wspólnej reguły, każdy klasztor jest jednostką niezależną i nie podlega żadnej przełożonej generalnej. Pierwszy klasztor sióstr redemptrystek został założony przez włoską mistyczkę Marię Celeste Crostarosą 13 maja 1731 roku w Scala nad Zatoką Amalfitańską. W 1750 r. zakon uzyskał zatwierdzenie Stolicy Apostolskiej. Do powstania zakonu przyczynił się także św. Alfons Liguori, który w 1732 roku założył Zgromadzenie Redemptrystów.

Więcej informacji o życiu i misji sióstr redemptrystek oraz o pismach ich założycielki można znaleźć na ich stronie internetowej www.redemptrystki.pl. Duchowość i misja tego zakonu na pewno są godne uwagi.
o. Sylwester Cabała CSsR

Dominikańskie „W drodze” świętuje czterdziestolecie

Za „wieloletnią działalność publicystyczną” i dobro, które przyniosła, dziękował arcybiskup Stanisław Gądecki redakcji dominikańskiego miesięcznika „W drodze”. Pismo świętowało czterdziestolecie.

Jubileuszowe obchody odbyły się w sobotę w Poznaniu – gdzie od początku znajduje się siedziba redakcji. Rozpoczęła je dziękczynna msza święta w dominikańskim kościele Matki Bożej Różańcowej, którą jako delegat metropolity poznańskiego odprawił ks. prałat Jan Stanisławski.

„Duchowo łączę się z uczestnikami radoznego dziękczynienia składanego Panu Bogu za dobro – które poprzez wieloletnią działalność publicystyczną – stało się udziałem bardzo wielu osób” – napisał abp Gądecki w liście gratulacyjnym odczytanym podczas mszy.

W kazaniu przełożony Polskiej Prowincji Zakonu Dominikanów, o. Krzysztof Popławski przypomniał, że pierwszy numer „W drodze” ukazał się krótko przed historycznym meczem piłkarskim na londyńskim stadionie Wembley – w którym 17 października 1973 roku Polska zremisowała z Anglią, co dało polskim piłkarzom upragniony awans do mistrzostw świata. „Jak jest dziś polska piłka, dobrze wiemy – w rankingu reprezentacji jesteśmy gdzieś

między Zimbabwe a Jordanią. Natomiast miesięcznik »W drodze« po tych czterdziestu latach ma się bardzo dobrze” – powiedział z uznaniem o. Popławski.

Po mszy w Teatrze Muzycznym odbyła się uroczysta gala, podczas której o. Babraj uhonorowano Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. To jedno z najwyższych polskich odznaczeń państwowych prezydent Bronisław Komorowski przyznał dominikaninowi „za wybitne zasługi w kulturowaniu i propagowaniu wartości moralnych” i „za zasługi dla polskiej kultury”. Odznaczenie wręczył wojewoda wielkopolski Piotr Florek.

Także władze Poznania – z którym przez wiele lat związany był o. Babraj i gdzie powstał miesięcznik „W drodze” – wyróżniły go „Srebrną Pieczęcią Miasta Poznania”. „Złotą Pieczęć Miasta Poznania” przyznał natomiast redakcji miesięcznika.

Prowincjał polskich dominikanów podziękował natomiast osobom świeckim, którzy wraz z zakonnikami współtworzą miesięcznik. O. Popławski wymienił dwa nazwiska: Jana Grzegorzcyka – który pracował w redakcji „W drodze” 30 lat – oraz Katarzynę Kolską – obecną zastępczynią redaktora naczelnego.

Jubileuszową galę uświetnił pokaz filmu dokumentalnego „Drogi szukając”, opowiadającego o historii czasopisma. Tytuł filmu nawiązuje do słów Cypriana Kamila Norwida: „drogi szukając, choć przed wiekami zrobiona”, który umieszczono jako motto w pierwszym numerze miesięcznika.

Więcej na: www.dominikanie.pl

W Krakowie konferencja naukowa przed 500-leciem narodzin Św. Teresy z Avila

Z udziałem prof. Stanisława Grygiela z Rzymu i zaproszonych gości została zorganizowana Międzyprowincjalna konferencja naukowa z antropologii filozoficzno-teologicznej. Odbyła się ona w Krakowie w Karmelitańskim Instytucie Duchowości w dniach 24-25 września 2013 r. Jej organizatorami i uczestnikami byli karmelici boscy z obydwu polskich prowincji warszawskiej i krakowskiej.

Przygotowując się do Jubileuszu 500-lecia Narodzin Św. Teresy od Jezusa (2015), doktora Kościoła, nawiązując do postanowienia rad prowincjalnych obu polskich prowincji, postanowiono zweryfikować – wobec napotykaných rozbieżności – per-

cepcję wizji człowieka, jaką przyjmuje w swoich pismach Święta Matka. W tym celu podjęto tematy z zakresu antropologii biblijnej i antropologii najważniejszych autorów chrześcijańskich. Poddano analizie wybrane teksty samej Mistyczki z Awili. Pochyleno się także nad antropologią wybranych postaci Karmelu Terezańskiego oraz nad szeroko pojętą antropologią dzisiejszego człowieka, by zdać sobie sprawę z kondycji potencjalnych odbiorców przesłania terezańskiego. Poszczególne zagadnienia zostały przedstawione przez zaproszonych prelegentów zasadniczo w formie krótkiego wykładu monograficznego, po którym następowała dyskusja. Koordynatorami konferencji byli: o. Wojciech Ciak OCD (Poznań, Prowincja Warszawska) i o. Grzegorz Firszt OCD (Kraków, Prowincja Krakowska).

Otwarcia konferencji dokonał o. dr Andrzej Ruszała OCD, prowincjał (Kraków). Następnie zostały przedstawione następujące zagadnienia: „Struktura człowieka według Biblii” – o. dr Piotr Nyk OCD (Kraków), „Struktura antropologiczna według św. Augustyna” – o. dr Szymon Hiżycki OSB (Kraków Tyniec) – referat z racji choroby prelegenta odczytał o. Grzegorz Firszt OCD. W sesji drugiej wysłuchano referatów na temat: „Struktury antropologicznej według św. Bernarda z Clervoux”, który wygłosił dr Rafał Tichy (Warszawa), oraz „Struktury antropologicznej według św. Tomasza z Akwinu” wygłoszonego przez o. dr hab. Jarosława Kupczaka OP prof. UP JP II (Kraków). W sesji trzeciej o. dr Andrzej Ruszała OCD podjął temat „Struktura antropologiczna według św. Jana od Krzyża”, a dr hab. Krzysztof Pawłowski (UJ Kraków) w zastępstwie prof. dr hab. Anny Grzegorzczak (UAM Poznań), przedstawił jej referat pt. „Struktura antropologiczna według św. Edyty Stein”.

Czwarta wieczorna sesja była otwarta dla uczestników spoza Zakonu. Przybyło spore grono nowych słuchaczy. Wykład pt. „Antropologia dzisiaj. Trudności i wyzwania” wygłosił bowiem prof. dr Stanisław Grygiel (Rzym), filozof, współzałożyciel Papieskiego Instytutu Jana Pawła II do Studiów nad Małżeństwem i Rodziną przy Uniwersytecie Laterańskim w Rzymie, wykładowca kilku uczelni zagranicznych oraz przyjaciel bł. Jana Pawła II. Zdaniem prof. Grygiela dzisiejsze ponowoczesne antropologie mówią o człowieku nie w perspektywie ducha czy bycia kimś więcej, ale prawie że przedmiotowego posiadania innych ludzi. Wywiązała się interesująca dyskusja poruszająca także sprawy literatury, muzyki i sztuki.

W drugi dzień konferencji, po porannej Eucharystii sprawowanej przez o. prowincjała Andrzeja Ruszała, podjęto wiodący temat „Struktury antropologicznej u św. Teresy od Jezusa”. Odbyła się szczegółowa praca z tekstami św. Teresy, przygotowana zwłaszcza przez o. mgr. lic. Wojciecha Ciaka OCD (Poznań). Podsumowania i zakończenia dwudniowej konferencji dokonał o. Roman Hernoga OCD, prowincjał warszawski. Za: www.karmel.pl

Boromeuszki otwierają we Wrocławiu szkołę rodzenia

Trwają zapisy do szkoły rodzenia Fundacji Evangelium Vitae. „Jesteśmy unikalnym mariażem tradycji i nowoczesności. Skutecznie łączymy wieloletnie doświadczenie kadry prowadzących z nowoczesnymi technikami pracy oraz propagowaniem najnowszych Standardów Opieki Okołoporodowej odnośnie aktywnego porodu i laktacji” – zapowiadają siostry boromeuszki z Wrocławia.

„Nasza szkoła będzie funkcjonować zgodnie z etyką i wartościami chrześcijańskimi – na pewno nie będzie u nas jogi i wschodnich medytacji- wylicza w rozmowie z KAI s. Ewa Jędrzejak SMCB, prezes Fundacji Evangelium Vitae. Jak dodaje, szkoła ma zachęcać kobiety do porodów naturalnych, jeśli nie będzie takiej potrzeby – żeby nie korzystały ze zbędnej medykacji, cesarskich cięć czy znieczuleń.

Nową instytucję boromeuszek będzie wyróżniać dostęp do psychologicznej, psychoterapeutycznej a przede wszystkim do duchowej opieki rodziców. Specjaliści opieki okołoporodowej zachęca do karmienia piersią, zapoznają z pracą douli porodowej; nauczą matki i ojców chustonoszenia czy masażu noworodka. „Chcemy zachęcać rodziców, by wychowanie i rodzicielstwo były jak najbardziej naturalne, żeby dziecko było bliższe matce” – mówi s. Jędrzejak.

Szkoła rodzenia Fundacji Evangelium Vitae to kolejny krok w budowaniu żywego pomnika Jana Pawła II przez siostry boromeuszki we Wrocławiu. „Naszym marzeniem jest utworzenie i prowadzenie Wyższej Szkoły Medycznej p.w. Miłosierdzia Bożego oraz utworzenie i prowadzenie Szpitala Położniczo-Ginekologicznego” – przyznaje s. Jędrzejak. Koszt budowy szpitala przewyższa zakonne możliwości, dlatego miejscem praktyk będą na razie specjalistyczny gabinet ginekologiczny i szkoła rodzenia. Przeznaczone na tę działalność pomieszczenia przy ul. Rydygiera w poniedziałek poświęcił abp Józef Kupny, metropolita wrocławski.

Zajęcia w szkole rodzenia Fundacji Evangelium Vitae potrwają od 30 września do 16 października 2013 r. Odbywać się będą w poniedziałki i środy w godz. 17.30-19.45. Promocyjna cena pierwszego kursu to 280 zł od pary.

Fundacja Evangelium Vitae została powołana w 2006 r. Prowadzi Specjalistyczny Ośrodek Odpowiedzialnego Rodzicielstwa, Centrum Troski o Płodność w ramach, którego stosuje metodę Naprotechnologii dla leczenia niepłodności i innych schorzeń. W ramach fundacji funkcjonują także Okno Życia, Bank Niemowlaka czy Warsztaty dla rodzin. Za: www.deon.pl

Pielgrzymka Rodziny Wincentyńskiej na Jasną Górę

W dniach 21-22 września br. odbyła się doroczna Pielgrzymka Rodziny Wincentyńskiej na Jasną Górę. O godzinie 14.30 przywitano pielgrzymów reprezentujących wszystkie gałęzie RW w Polsce. O 15.00 ks. Edward Batko CM poprowadził Koronkę do Miłosierdzia Bożego, po czym pan dr Mieczysław Guzowicz wygłosił prelekcję na temat małżeństwa i rodziny, o jej godności i zagrożeniach. W dwusetną rocznicę urodzin bł. Fryderyka Ozanama została przedstawiona prezentacja multimedialna ukazująca jego życie, działalność oraz obecny stan Konferencji św. Wincentego a Paulo w Polsce i na świecie. O godzinie 18.30 Pielgrzymi zgromadzili się w kaplicy Cudownego Obrazu Matki Bożej, aby uczestniczyć w uroczystej Eucharystii, której przewodniczył i kazanie wygłosił Asystent Wizytatora Polskiej Prowincji Zgromadzenia Księża Misjonarzy Ksiądz Jacek Gasiński CM. O 21.00 modlili się na Apelu Jasnogórskim.

Niedzielne spotkanie rozpoczęła o godzinie 7.00 Droga krzyżowa na Wałach. Rozważania przygotowane przez s. Iwonę zostały napisane pod kątem przeżywanego Roku Wiary i Jubileuszu urodzin bł. Fryderyka Ozanama. Po śniadaniu odbyły się spotkania w ramach własnych stowarzyszeń, podczas których omówiono sprawy bieżące pracy charytatywnej. Od godziny 10.30 w punkcie programu „Co słysać w Rodzinie”, w kilku wystąpieniach opowiedziano o sukcesach i owocach pracy w minionym roku. O godzinie 11.00 rozpoczęła się Msza św. kończąca nasze spotkanie w Częstochowie. W koncelebrze pod przewodnictwem ks. Edwarda Batko modlili się także ks. Jacek Gasiński, ks. Marian Kot, ks. Jerzy Basaj, a homilię wygłosiła moderator krajowy ks. Jerzy Górny. Oprawą liturgiczną całej pielgrzymki zajęła się Wincentyńska Młodzież Maryjna pod opieką s. Iwony Krok przy współpracy innych sióstr miłosierdzia z prowincji krakowskiej i warszawskiej. Ogółem wzięło udział około 300 pielgrzymów z Bydgoszczy, Gniezna, Gorzowa Wielkopolskiego, Krakowa, Krzeszowic,

Limanowej, Łbisk, Obrytego, Ostrołęki, Ostrowa Wielkopolskiego, Pabianic, Przasnysza, Rabki, Rzeszowa, Słubic, Skwierzyny, Sopotu, Trzciela, Warszawy, Wrocławia, Żagania. Za: www.misjonarze.pl

Oświadczenie gdańskich franciszkanów w sprawie śmierci o. Mirosława Karczewskiego

Oświadczenie franciszkanów w związku z dzisiejszą publikacją na łamach „Faktu” (fakt.pl) zatytułowaną „Tajemnice Watykanu: Polski misjonarz zabity podczas orgii”.

W związku z dzisiejszą publikacją na łamach „Faktu” (fakt.pl) zatytułowaną „Tajemnice Watykanu: Polski misjonarz zabity podczas orgii”, dotyczącą zakonnika Prowincji św. Maksymiliana Braci Mniejszych Konwentalnych w Polsce, o. Mirosława Karczewskiego, zamordowanego w Ekwadorze 6 grudnia 2010 r. oświadczamy, że informacje w niej zawarte nie zostały przedstawione rzetelnie.

1. Śledztwo jest w toku, zatem trudno jest na tym etapie wyrokować jaki przebieg miały wydarzenia z 6 grudnia 2010 r.

2. Domniemany fakt orgii seksualnej opiera się na poszlakach, których nie potwierdzono;

3. Nuncjatura Apostolska w Ekwadorze odcina się od takiej wersji wydarzeń – do Stolicy Apostolskiej w 2010 r. przesłana została nota sporządzona na podstawie pierwszej wersji, z której następnie policja się wycofała z powodu braku dowodów; nie było to więc stwierdzenie faktu, ale przekazanie pierwszych informacji, które się nie potwierdziły.

4. Nie jest prawdą, że „zgodnie z zaleceniem Watykanu, prawdę o śmierci franciszkanina zatajono.” Warto zwrócić uwa-

gę, że nikt z redakcji Faktu nie zgłosił się do władz zakonnych z zapytaniem o wydanie z 6 grudnia 2010 r., co czyni artykuł jednostronnym;

5. W sytuacji, kiedy sam zainteresowany nie może się bronić, trzeba brać pod uwagę także sposób jego życia, opinie tych, którzy znali go od lat – parafian, współpracowników, wśród których pracował. To w publikacji Faktu zostało całkiem pominięte; ponieważ o. Mirosław cieszył się bardzo dobrą opinią trudno byłoby bezkrytycznie przyjąć stawiane mu zarzuty;

6. Jedną z przyjmowanych wersji jest ta, mówiąca o zainscenizowaniu przez zabójców towarzyskiego spotkania w klasztorze w Santo Domingo już po śmierci o. Mirosława, by zmylić trop i dać mediom łatwy kąsek.

Ponieważ, jak zostało wspomniane, śledztwo nie zakończyło się, dlatego tworzenie ostatecznych twierdzeń jest niewłaściwe, a o. Mirosławowi przysługuje prawo do dobrego imienia, które – niestety – zostało zszargane. Jako jego współbracia apelujemy o umiar w szafowaniu wyrokami. Jednocześnie wyrażamy gotowość do poszukiwania odpowiedzi na trudne pytania dotyczące śledztwa. Z rodziną zamordowanego o. Mirosława łączymy się w chrześcijańskiej nadziei życia wiecznego.

Poniżej zamieszczamy fragment listu Administratora Apostolskiego w Santo Domingo J. Eks. ks. bpa Julio César'a Terán Dutari skierowanego do rodziny zamordowanego franciszkanina: „Przed wszystkim chciałbym podkreślić wdzięczność jaką nasza Diecezja w Santo Domingo wyraża za olbrzymią i pełną poświęcenia pracę duszpasterską realizowaną

przez o. Mirka oraz wielki szacunek, uznanie i miłość z jaką wierni parafii Św. Antoniego wspominają go w naszym mieście.

Chociaż pojawiły się oszczercze pogłoski dotyczące okoliczności i przyczyn śmierci o. Mirosława, jednak nie są one w stanie zniszczyć wizerunku, który został w naszych sercach. Policyjne śledztwo już dawno powinno potwierdzić fakty i rozwiązać wszelkie wątpliwości, jednak do tej pory nie dało żadnych odpowiedzi i wydaje się, że nie da ich również w najbliższej przyszłości.

Pogłoski, które pojawiły się od samego początku, także w znielawiającej publikacji, nie mają żadnych podstaw i nie są możliwe do udowodnienia. Nie udało się jednak znaleźć żadnych świadków, którzy potwierdziliby faktyczny przebieg wypadków.

Myśl, najbardziej zbliżona do prawdy jaka się rodzi jest ta, że zabójcy przygotowali i zrealizowali w sposób złośliwy i podstępny okoliczności zbrodni, w taki sposób, żeby wyglądało na coś, co uderza w moralność zakonnika. Widać, że główną przyczyną zbrodni mogła być zemsta za wymagania ewangeliczne, które stawiał dobry pasterz swej owczarni. W związku z tym wszystkim jest smutne to, że nie ma nadziei na dokonanie śledztwa w ten sposób, aby dokonała się sprawiedliwość. W naszym kraju w wielu przypadkach przeszkadzają inne korzyści które niejednokrotnie są wynikiem korupcji”.

*o. Mateusz Stachowski OFMConv
Rzecznik Prowincji św. Maksymiliana Braci
Mniejszych Konwentalnych*

Refleksja Tygodnia

WYTRWAJMY W PRAWDZIWEJ WIERZE

List generała Zakonu Braci Mniejszych o. Michaela A. Perry do wszystkich Braci z okazji święta Św. Franciszka z Asyżu

«Światło wiary ma bowiem szczególny charakter, ponieważ jest zdolne oświecić całe życie człowieka» (LF 4)

Najdrożsi Bracia,
niech Pan obdarzy Was pokojem!

Z okazji dorocznej uroczystości Św. Ojca naszego Franciszka pragniemy podzielić się z Wami naszą refleksją i życzyć Wam wszelkiego dobra, którego źródłem jest Bóg, nasze najwyższe Dobro.

Przeżywamy czas zmian, w świetle których często oceniamy naszą epokę, Kościół czy też nasz Zakon. W tym szczególnym czasie, jakim są obchody Roku Wiary, w po-

wiązaniu z 50. Rocznica otwarcia obrad Soboru Watykańskiego II, cała Wspólnota Kościoła zaproszona jest do tego, aby odnowiła się poprzez *Nową Ewangelizację*, dając świadectwo życia ludzi wierzących. Jak pisze Ojciec Święty Franciszek w swej pierwszej encyklice *Lumen Fidei* - Światło wiary, musimy zdać sobie sprawę jak bardzo «*pilne staje się odzyskanie światła, które jest właściwą cechą wiary, bo kiedy gaśnie jej płomień, wszystkie inne światła tracą w końcu swój blask. Światło wiary ma bowiem szczególny charakter, ponieważ jest zdolne oświecić całe życie człowieka*» (LF 4).

Pragniemy więc, za przykładem Św. Franciszka strzec zapalonego światła wiary, aby stanowiło fundament naszego życia, pasję w podjętej misji i drogowskaz, który «*otwiera nam drogę i towarzyszy nam na przestrzeni dziejów*» (LF 8).

Wierzyć prawdziwie i z pokorą...

Św. Franciszek w *Regule Niezatwierdzonej*, zachęca nas, abyśmy wytrwali w prawdziwej wierze: «*pokornie prosimy i błagamy, abyśmy wszyscy wytrwali w prawdziwej wierze i pokucie, bo inaczej nikt nie może być zbawiony*» (1Reg 23,7). Doświadczenie wiary Franciszka pozostaje światłem dla naszego franciszkańskiego

powołania i staje się dla nas wzorem, jak i my winniśmy przeżywać naszą wiarę w Boga Najwyższego, w Trójcy Jedynej, jak również nasze osobiste spotkanie Chrystusem ubogim, pokornym i ukrzyżowanym, obierając Ewangelię, jako Regułę Zakonu

Braci Mniejszych. W XXIII cytowanej *Reguły*, przekazuje nam Franciszek wspaniałe i głębokie wyznanie wiary w formie dziękczynienia i uwielbienia. W ten sposób Święty nasz Ojciec zachęca nas, abyśmy wytrwali w wierze prawdziwie i z pokorą. Wiara, która wyraża się w *czci i adoracji*, jest ściśle związana doświadczeniem, aby «nie mieć innych tęsknot, innych pragnień, innych przyjemności i radości oprócz Stwórcy i Odkupiciela, i Zbawiciela naszego, jedynego prawdziwego Boga, który jest pełnią dobra, wszelkim dobrem, który sam jeden jest dobry».

Dla Św. Franciszka taka wiara znajduje swój fundament w Słowie Bożym i w Sakramencie Eucharystii, to znaczy w zjednoczeniu tych dwóch form obecności Zmartwychwstałego. Gdy słuchał Słowa Bożego, odbierał je jako słowo osobiście do niego skierowane. Podobnie jak Orygenes, który nauczał, że Ewangelia jest Ciałem Chrystusa, tak też Franciszek miał szczególnie szacunek dla Słowa Bożego, które jest przepowiadane za pomocą ułomnych i niedoskonałych słów ludzkich. Dlatego w *Liście do całego Zakonu* przypomina o czci i szacunku wobec *Ciała Pańskiego*, jak również o poszanowaniu należnemu Pismu Świętemu (LZI.IV).

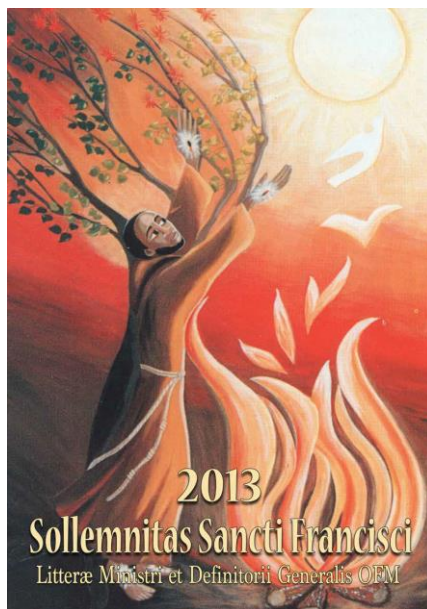
Rok Wiary zachęca nas, abyśmy powrócili do tego, co stanowi istotę wiary i życia franciszkańskiego - do Słowa Bożego i Eucharystii, ze świadomością, iż to doświadczenie spotkania zawsze zaprowadzi nas do „sakramentu braterstwa” wobec najuboższych i przepowiadania Królestwa Bożego przykładem życia i głoszonym słowem (KG 89). Poprzez duchowość eucharystyczną wspominamy początek naszego powołania dzięki spotkaniu z Chrystusem, by w modlitwie, pokucie i nawróceniu «odnaleźć pierwszą miłość, ową wewnętrzną iskrę, od której rozpoczęło się pójście za Chrystusem» (*Ripartire da Cristo* 2002).

Panie, do kogóż pójdziemy?

Zdajemy sobie sprawę, że wiara chrześcijańska nie jest aspektem centralnym współczesnej kultury, «zdarza się obecnie dość często, że chrześcijanie

bardziej troszczą się o konsekwencje społeczne, kulturowe i polityczne swego zaangażowania, myśląc, że wiara wciąż jest oczywistą przesłanką życia wspólnego» (*Porta fidei* 2). Nasze środowiska naznaczone są obojętnością religijną, czy też urokiem świętości według miary ludzkiej. To wszystko sprawia, że wielu ludzi dzisiaj „wierzy” bez konkretnej przynależności, pozostając osamotnionymi w przeżywaniu własnej wiary.

Fakt, że uwierzyliśmy wiąże się z tym, jak ważną jest osobista decyzja, będąca odpowiedzią na wezwanie do naśladowania Jezusa Chrystusa, zaufawszy Mu i żywiąc się Jego Słowem. Podkreśla to Ewangelista Jan (J 6,60-70), gdy ukazuje wyzwanie, jakie stawia Słowo i trudności, jakie przeżywają uczniowie wobec stwierdzenia Chrystusa: «*Słowa, które wam powiedziałem są duchem i życiem. Lecz pośród was są tacy, którzy nie wierzą*» (J 6,63-64). My również, podobnie, jak nasi Bracia i Siostry oraz nasze wspólnoty, przeżywamy problemy na płaszczyźnie wiary.

Ewangelia ukazuje nam, że niektórzy, mimo, iż byli wśród ludzi przebywających z Chrystusem, nie wierzyli w Niego i sprzeciwiali się Jego nauce i stylowi życia. Prawdę powiedziawszy, kryzys we wnętrzu wspólnoty chrześcijańskiej ma swe źródło w odpowiedzi na pytanie: wierzę, czy też nie wierzę w Jezusa? Fakt, że «*odtąd wielu Jego uczniów odeszło i już z Nim nie chodziło*» (J 6,66) jest więc dobrą okazją, aby zrozumieć, kto naprawdę jest uczniem i naśladowcą

Chrystusa. Odpowiedź i wybór jest ważny zarówno dla tych, którzy odchodzą, jak i dla tych, którzy pozostają z Jezusem. Grupa uczniów, tak, jak wówczas, tak i dziś zmniejsza się, a Pan, tym, którzy z Nim zostają zadaje pytanie: «*czy i wy chcecie odejść?*» (J 6,67). To samo pytanie skierowane jest do nas, którzy pozostajemy w Kościele i w Zakonie: czego tak naprawdę pragniemy? Czy naprawdę chcemy pozostać, aby naśladować Chrystusa i żyć tak, jak On? Nie można żyć na dwa fronty. Trzeba dać konkretną odpowiedź i wytrwać w niej.

Przykładem dla nas wszystkich jest Piotr, który wyznaje: «*Panie, do kogóż pójdziemy? Tylko Ty masz słowa życia wiecznego*» (J 6,68). Ci, którzy pozostają, powinni to zrobić tylko dla Jezusa, angażując się i poświęcając się Jemu całkowicie. To jedyna racja, aby pozostać. Jedną z posług, jakie możemy zaoferować ludziom nam

współczesnym jest głoszenie Jezusa i Jego nauczania oraz zachęta do tego, aby częściej pochylenia się nad Słowem Bożym niż nad naszymi własnymi.

Myśmy uwierzyli...

Drodzy Bracia, przeżywając ten czas łaski, pragniemy - za przykładem Św. Franciszka - całym naszym życiem i jestestwem wyznać przed Bogiem Najwyższym: «*Ty jesteś wiarą naszą*» (*KLUw* 6). Mamy szczególną okazję, aby pogłębić naszą wiarę w Boga i Jemu zawierzyć nasze życie konsekrowane i misję, do której wypelnienia nas wzywa we wspólnocie z ludźmi świeckimi i Kościołem na całym świecie, by w ten sposób oczywistym i jasnym okazało się, żeśmy «*uwierzyli i poznali, że Chrystus jest Świętym Boga*» (J 6,69).

Jako osoby wierzące i konsekrowane, pomimo różnych trudności, jakie napotykamy, musimy odpowiedzieć na pytanie, które również nam stawia Jezus: «*Czy i wy chcecie odejść?*» (J 6,67). Nie możemy przeżywać naszej wiary według własnych kalkulacji i pragnień. Chrystus Pan na nowo nas wzywa, abyśmy wyruszyli w drogę z wiernością i wytrwałością «*w poszukiwaniu Tego, którego byśmy nie szukali, gdyby wcześniej nie wyszedł nam na spotkanie. Wiara zaprasza nas właśnie na to spotkanie i w pełni nas otwiera*» (*Porta fidei* 10).

Pan wychodzi nam naprzeciw, abyśmy z Jego pomocą mogli pokonać rozgorzczenie oraz pokusę ucieczki i porzucenia naszej Wspólnoty z powodu zmęczenia i rozczarowania wobec problemów, które nurtują nasz Zakon, nasze Wspólnoty i każdego z nas osobiście, pewni, że «*życie w wierze jest prawdziwym źródłem naszej radości i nadziei, naszego naśladowania Jezusa Chrystusa i naszego świadectwa wobec świata. Wiara jest bramą, przez którą Pan wchodzi w kontakt z nami, uzdrawia nas z naszych słabości... jedna nas i nas posyła*» (*Pan mówi do nas w drodze* 18).

Z pomocą i za wstawiennictwem Najświętszej Maryi Panny, Królowej Zakonu Serafickiego, przeżywajmy z wiarą nasze codzienne spotkanie z Bogiem. On do końca nas umiłował i na Nim pragniemy budować nasze życie. Przy okazji dorocznej uroczystości Św. Ojca naszego Franciszka zachęcamy Was do odnowienia Waszej wiary: «*Panie, do kogóż pójdziemy?*» (J 6,68), «*Ty jesteś naszą wiarą*» (*KLUw* 6). Niech Pan Wam błogosławi i niech Was strzeże!

Rzym, 17 września 2013 r.,
w święto Stygmatów Św. Franciszka

Fr. Michael Anthony Perry, ofm (*Min. gen*)
wraz z członkami Zarządu Generalnego OFM

Za: www.panewniki.franciszkanie.pl

Franciszek 19 papieżem odwiedzającym Asyż

Franciszek będzie 19 papieżem odwiedzającym Asyż. Do miasta św. Franciszka Ojciec Święty przyjedzie w dniu jego liturgicznego święta, 4 października.

Według Luisa Badilli z portalu „Il Sismografo” Asyż jest tym miejscem na świecie, które najczęściej gościło papieży. Przyjeżdżają tam oni już od 785 lat. Pierwszym był Grzegorz IX w 1228 r. Wizyta Franciszka będzie 33 papieskimi odwiedzinami w historii. Najwięcej razy jeździł tam bł. Jan Paweł II, bo aż sześciokrotnie. Trzy razy odwiedzili Asyż: Innocenty IV, Klemens IV i Pius II. Niektórzy papieże spędzali w Asyżu kilka tygodni, a nawet miesiące. Między 1228 i 1540 r. odnotowano 21 papieskich wizyt w mieście. Potem przez 301 lat Asyżu nie odwiedził żaden papież.

Dopiero w 1841 r. z pielgrzymką do grobu św. Franciszka przybył Grzegorz XVI. Od tego czasu biskupi Rzymu odwiedzali Asyż 11 razy, a 12 będzie najbliższa podróż Franciszka. Za: www.deon.pl

Franciszek: katecheta nie może być tchorem ani posągiem muzealnym

O pięknie wychowywania do wiary mówił Papież do 1600 katechetów z całego świata. Wezwał zarazem, by mieli oni odwagę torować nowe drogi dla głoszenia Ewangelii. Franciszek wygłosił specjalną katechezę o wierze do uczestników Międzynarodowego Kongresu Katechetycznego, który odbywa się w Watykanie. Poprzedza on rozpoczynające się jutro Dni Katechety, które wpisują się w obchody Roku Wiary.

Franciszek wskazał, że bycie katechetą nie jest tylko «fachem», «zawodem». Jest wymagającym zadaniem, ponieważ prowadzi się innych na spotkanie z Chrystusem słowem, życiem i świadectwem. Przyznał, że by tak się działo trzeba zawsze na nowo zaczynać od Chrystusa. „Dotyczy to wszystkich, także mnie, ponieważ i ja jestem katechetą” – powiedział Papież. Swą katechezę osnuł wokół trzech punktów: «zażyłość z Chrystusem», «zaczynanie od Niego» i «pójście z Nim bez lęku na

peryferie».

„Pierwszą rzeczą dla ucznia jest bycie z Mistrzem, słuchanie Go i uczenie się od Niego. To jest wciąż aktualne, ta droga trwa całe życie! Dla mnie na przykład bardzo ważne jest trwanie przed tabernakulum; przebywanie w obecności Pana, przyzwolenie na to, by On na mnie patrzył. Nawet jak przysypiasz, trwaj, bądź przy Nim. To jest ważniejsze niż sam tytuł katechety – mówił Franciszek. – To rozpala serce, podtrzymuje ogień przyjaźni, pozwala ci poczuć, że On naprawdę na Ciebie patrzy, jest blisko i kocha cię. Rozumiem, że dla was to nie jest takie proste. Szczególnie tym, co mają rodziny i dzieci, trudno jest znaleźć dłuższy czas spokoju. Ale dzięki Bogu nie wszyscy muszą postępować tak samo. W Kościele jest różnorodność powołań i bogactwo duchowych form. Ważne jest znalezienie odpowiedniego sposobu, aby być z Panem, a to jest możliwe w każdym stanie życia. W tej chwili niech każdy z nas się zapyta: jak przeżywam to moje «bycie» z Jezusem? Czy mam czas na to, by przebywać w Jego obecności, w ciszy, czy pozwalam Mu się prowadzić? Czy pozwalam, by Jego ogień rozpałił moje serce? Jeśli w naszym sercu nie ma ciepła Boga, Jego miłości, Jego czułości, jakże my, biedni grzesznicy możemy rozpałić serca innych?”

Jako drugi element Papież wskazał katechetom zaczynanie od Chrystusa, co oznacza naśladowanie Go w przekraczaniu siebie, aby pójść na spotkanie z drugim. Franciszek wskazał, że jest to doświadczenie piękne i trochę paradoksalne, ponieważ im bardziej jednoczymy się z Jezusem, tym bardziej otwiera On nas na drugiego człowieka, posyła nas ku niemu. „To właśnie jest prawdziwy dynamizm miłości, jest to poruszenie samego Boga!” – mówił Papież. Za: Radio watykanskie

W Turynie rozesłanie salezjańskich misjonarzy

W niedzielę 29 września, Przełożony Generalny salezjanów ks. Pascual Chávez przewodniczył Mszy św. inicjującej 144. Salezjańską Ekspedycję Misyjną. Bazylika Maryi Wspomożycielki w Turynie była pełna młodzieży, salezjanów, córek Maryi Wspomożycielki i członków Rodziny Salezjańskiej, połączonych radością postania do ewangelizacji.

Wraz z synami Ks. Bosko w tym roku krzyże misyjne otrzymali również: 16 córek Maryi Wspomożycielki i 6 wolontariuszy świeckich.

Nowi misjonarze salezjańscy pochodzą z różnych krajów, jak i różne są miejsca ich przeznaczenia. Także Europa znalazła się

wśród miejsc docelowych, bo i ta w ostatnich latach jest postrzegana jako ziemia ewangelizacji, będąc obiektem specjalnego projektu Zgromadzenia Salezjańskiego – Projektu Europa.

W swoim kazaniu ks. Pascual Chávez odniósł się do Ewangelii z dnia i wezwał misjonarzy, by byli szczególnie wrażliwi na miliony Łazarzy, którzy żyją w warunkach nędzy w cieniu naszych dostatnich i konsumistycznych społeczeństw. Przypomniał, że misjonarze salezjańscy zawsze okazywali szczególne zainteresowanie ludziom z marginesu i ubogim, i że sam Ks. Bosko zawsze nalegał, aby jego duchowi synowie wychodzili naprzeciw potrzebującym.

Celebracja rozesłania misjonarzy jest tradycją, która sięga samego Ks. Bosko. W dniu 11 listopada 1875 r., w tej samej bazylice, zostały wręczone krzyże misyjne, znak ewangelicznego i wychowawczego postania, pierwszym dziesięciu misjonarzom, którzy udawali się do Patagonii, do Argentyny. Dwa lata później niektóre z córek Maryi Wspomożycielki dołączyły do salezjanów misjonarzy wyjeżdżających na misje. W ostatnich latach, wraz ze wzrostem wrażliwości i zaangażowania świeckich, do tych ekspedycji dołączyli także salezjanie współpracownicy i wolontariusze salezjańskich NGO.

W celebracji eucharystycznej, jak również święcie „Harambée”, które ją poprzedziło, uczestniczyły także: Przełożona Generalna CMW – Matka Yvonne Reungoat i siostry Inspektorki. Za: www.infoans.org

Siostry katarzynki wybrały przełożoną generalną

Siostra M. Vera Lóss została ponownie Przełożoną Generalną Zgromadzenia Sióstr św. Katarzyny.

Wyboru Przełożonej Generalnej dokonały 17 września 2013 r. członkinie Kapituły Generalnej zebrane w Braniewie. S.M. Vera urodziła się 01.11.1941 r. w miejscowości w Brazylii. Mając 18 lat wstąpiła do postulatów Zgromadzenia a w wieku 20 lat

złożyła pierwsze śluby. Ukończyła studia socjologiczne i pedagogiczne. Przez pierwszych 14 lat życia konsekrowanego postuluwała w dziedzinie edukacji w szkołach Zgromadzenia w Juiz de Fora i São Paulo. Przez wiele lat towarzyszyła młodzieży zakonnej w postulacie i nowicjacie. Doświadczyła posługi misyjnej w zakresie pracy socjalnej i pastoralnej w jednym z ubogich regionów Brazylii. W latach 1991-1997 i 2003-2007 pełniła funkcję Przełożonej Prowincjalnej Madre Regina w Petrópolis.

We wrześniu 2007 r. po raz pierwszy zawierzono jej urząd Przełożonej Generalnej. Zamieszkała wówczas w Grottaferrata – Rzym.

W dniu 17 września 2013 r. dokonano również wyboru Radnych Generalnych:

- S.M. Marietta Olczyk – Wikaria Generalna (dotychczasowa Przełożona Prowincjalna Polskiej Prowincji)
- S.M. Adelaide Schmoeller – z prowincji Petrópolis (Brazylia)
- S.M. Christine Clemens – z prowincji niemieckiej
- S.M. Gaudencja Zwolak – z prowincji polskiej
- S.M. Clair Werner – z prowincji Novo Hamburgo (Brazylia)

Sekretariat Sióstr Katarzynek

Poświęcenie odzyskanego kościoła w Kisielówce na Ukrainie

W sobotę, 28 września odbyło się poświęcenie kościoła w Kisielówce, filii parafii w

Mikołajowie, gdzie od wielu lat posługują księża chrystusowcy. Uroczystości przewodniczył miejscowy ordynariusz odeskosymferopolski bp Bronisław Bernacki. Obecny był wikariusz generalny Towarzystwa Chrystusowego ks. Bogusław Burgat z Poznania. Licznie zgromadzili się parafianie ciesząc się z odnowionej i poświęconej na nowo po 160 latach świątyni.

Kościół w Kisielówce został zbudowany przez polskich zesłańców po powstaniu listopadowym i w październiku 1853 r. został poświęcony przez ówczesnego biskupa. Po rewolucji październikowej kościół został zamieniony na skład ziarna. Staraniem naszego współbrata ks. Włodzimierza Dzyducha TChr świątynia została odzyskana i zadaszona. Duży wkład w jego remont włożył też kolejny duszpasterzujący w Mikołajowie chrystusowiec ks. Ryszard Karapuda. Obecnie pracuje tam ks. Piotr Brotoń TChr. Uroczystość poświęcenia w pewien sposób zwieńczyła remont, w ramach którego został wykonany sufit, prezbiterium i podłoga, na nowo powstał chór na którym stanęły przywiezione z Braunschweigu organy.

Za: www.chrystusowcy.pl

Karmelici boski dialogowali w Avila o wewnątrz zakonnej komunikacji

W dniach 17-21 września 2013 r. w Awili w Hiszpanii odbywał się I Kongres poświęcony komunikacji w Zakonie. Do Międzynarodowego Centrum Duchowości "CITES" przybyli karmelici boski z całego świata, aby wspólnie dokonać refleksji nad polepszeniem przepływu informacji między poszczególnymi Prowincjami, a Domem Generalnym oraz między Prowincjami, a środkami masowego przekazu.

Jednym z głównych celów Kongresu było nauczyć uczestników sporządzania dobrze przygotowanych informacji prasowych. Konferencje były wygłaszane przez zawo-

dowych dziennikarzy, fotografów i pracowników telewizji. Z naszej Prowincji w Kongresie uczestniczył br. Przemysław Pliszczyński. Miejmy nadzieję, że ten I Międzynarodowy Kongres będzie w przyszłości kontynuowany i że będzie skutecznym narzędziem do rozprzestrzeniania duchowości karmelitańskiej także w środkach masowego przekazu. Za: www.karmel.pl

Prymas Czech na jubileuszu w sanktuarium prowadzonym przez polskich pasjonistów

W tym roku, trzechsetlecie fundacji obchodzi założona w Jaromierzycach koło Ołomuńca w Czechach, kalwaria – miejsce szczególnie ważne dla kultu Męki Pańskiej w Czechach. Od 1994 roku kustoszami tego sanktuarium są Pasjoniści z Polski. Kulminacyjna część jubileuszowych uroczystości przypadła na 14 i 15 września. W sobotę po drodze krzyżowej z dolnego kościoła na Kalwarię, Mszy Św. przewodniczył ordynariusz ołomuński ks. abp Jan Graubner.

W niedzielę natomiast w godzinach porannych na kalwarii odprawiali Mszę Św. Pasjoniści, którzy posługiwali w tamtejszym klasztorze. O godzinie 10.30 uroczystej sumie odpustowej przewodniczył Prymas Czech, Ks. Dominik Kardynał Duka OP – metropolita praski.

Za: www.passio.info.pl

Zapowiedzi wydarzeń

Siostry Terezjanki zapraszają na rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego swojego Założyciela

Zgromadzenie Sióstr św. Teresy od Dzieciątka Jezus serdecznie zaprasza na uroczystą sesję otwarcia procesu beatyfikacyjnego Sługi Bożego Adolfa Piotra Szelągka Ordynariusza diecezji łuckiej na Wołyniu i Założyciela Zgromadzenia, która odbędzie się 6 października 2013 r. w Kościele św. Jakuba w Toruniu, gdzie spoczywają doczesne szczątki Sługi Bożego.

Uroczystość rozpocznie się celebracją Najświętszej Eucharystii o godz. 13⁰⁰ pod przewodnictwem J. E. Ks. Bpa Andrzeja Suskiego Pasterza Diecezji Toruńskiej. Po

niej nastąpi zaprzysiężenie Trybunału powołanego do przeprowadzenia procesu beatyfikacyjnego na etapie diecezjalnym.

Siostry Terezjanki

Zaproszenie na kurs dokształcający z prawa zakonnego

Wydział Prawa Kanonicznego UKSW w Warszawie zaprasza do uczestnictwa w jednosemestralnym kursie dokształcającym: **Procedury prawne w sytuacjach nieprawidłowych w życiu osób duchownych i konsekrowanych.**

Celem kursu jest przygotowanie do samodzielnego prowadzenia spraw dotyczących sekularyzacji członków instytutów i stowarzyszeń, a także ich wydalenia, spraw

dotyczących wydalenia ze stanu duchownego, jak również dyspensy od obowiązków wynikających z przyjętych święceń, wraz z celibatem.

Kurs obejmuje 4 kolejne wykłady tematyczne, w wymiarze 6 godzin każdy. Nie będą one miały charakteru tylko teoretycznego, ale uczestnicy zaznajamiani będą, jak praktycznie przygotowywać dokumenty i inne pisma w każdej prezentowanej procedurze prawnej. Zajęcia prowadzić będą specjaliści z Wydziału Prawa Kanonicznego UKSW, będący także praktykami z zakresu w/w procedur prawnych. Więcej informacji:

<http://www.wpk.uksw.edu.pl/node/120>

Ks. prof. UKSW dr hab. Marek Saj, CSsR

Symposium o Ludmile Roszko współzałożycielce Instytutu Miłosierdzia Bożego

W dniu 16 października odbędzie się w Toruniu w Centrum Dialogu im. Jana Pawła II (przy WSD w Toruniu) symposium poświęcone Ludmile Roszko, wybitnej polskiej geograf oraz współzałożycielce Instytutu Miłosierdzia Bożego, świeckiego instytutu życia konsekrowanego.

Ludmiła Roszko (1913-2000). Wybitna geograf, specjalistka od zlodowaceń, znakomita nauczycielka akademicka na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika. Założycielka i wieloletnia prezeska Instytutu Miłosierdzia Bożego mającego na celu szerzenie kultu Miłosierdzia Bożego w Polsce i na świecie. W latach 60. XX w. represjonowana przez władze komunistyczne. Oskarżona o stworzenie nielegalnej organizacji skazana została na dwa lata pozbawienia wolności (Sąd Najwyższy zawiesił ten wyrok). W wyniku represji Komitet Central-

ny PZPR nie wyraził zgody na nadanie jej tytułu profesora.

Ludmiła Roszko dała się poznać jako wspaniała mistyczka, a także energiczna, zaradna i wyrozumiała prezeska Instytutu. Poprzez szeroką działalność gospodarczą służyła w ciężkich chwilach dobrą radą i pomocą. Pozostawiła po sobie znakomite publikacje naukowe, bogate w pełne głębokich przemyśleń pamiętniki oraz wdzięczną pamięć wielu pokoleń uczniów.

Witryna Tygodnia

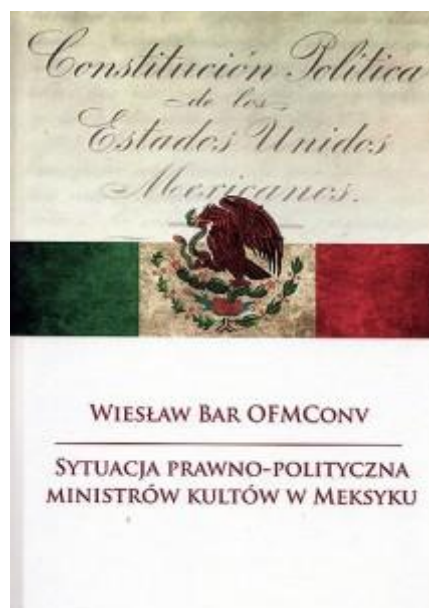
Książka O. Wiesława Bara o sytuacji Kościoła w Meksyku

W Wydawnictwie KUL ukazała się książka franciszkanina Wiesława Bara OFMConv „Sytuacja prawno-polityczna ministrów kultów w Meksyku”, analizująca dogłębnie nadal trudną sytuację Kościoła bojkotowanego w sposób systematyczny na arenie międzynarodowej (ale także i w mediach i kinach polskich) filmu *Cristiada*. To systematyczne i analityczne studium ukazuje, jak daleko jeszcze w Meksyku do uregulowania sytuacji kultu chrześcijańskiego i swobody wyznania religii po tragicznych wydarzeniach opisanych na planie filmowym tego niewygodnego filmu.

Prawie 95% mieszkańców Meksyku deklaruje, że są osobami wierzącymi, realizującymi swe przekonania indywidualnie i zbiorowo, z większym czy mniejszym zaangażowaniem w życie swojej wspólnoty religijnej. Od 1992 r. ugrupowania te mogą ponownie otrzymać status prawny w państwie, w ramach nowego typu stowarzyszeń, zwanych religijnymi. Ich rejestr prowadzi Generalna Dyrekcja Stowarzyszeń Religijnych, stanowiąca federalny organ administracji wyznaniowej, działająca w ramach Podsekretariatu Ludności, Migracji i Spraw Religijnych w Sekretariacie Spraw Wewnętrznych. Wpis zwany konstytucyjnym nie jest obowiązkowy. Oddzielny rejestr dotyczy ministrów kultów, którzy powinni być zgłaszani do wspomnianej Dyrekcji. W przypadku stowarzyszeń religijnych funkcje ministrów kultów mogą spełniać również obcokrajowcy, po pozytywnej opinii Dyrektora Generalnego Stowarzyszeń Religijnych i uzyskaniu wizy w jednostce migracyjnej działającej w ramach tego samego Podsekretariatu.

Od 1917 r. konstytucyjne uprawnienie do ustalania maksymalnej liczby czynnych ministrów kultów przyznane legislatorom stanowym, które pomijały jednak drugi człon dyspozycji – stosownie do potrzeb lokalnych, stało się narzędziem do prowadzenia wobec ministrów kultów brutalnej polityki. Przykładem mogą być wymagania wykraczające poza wskazane uprawnienie, na przykład konieczność ukończenia czterdziestego roku życia i pozostawiania w

małżeństwie. Było to uderzenie przede wszystkim w duchownych katolickich, zobowiązanych do celibatu, oraz w wiernych tego Kościoła. Nasilenie wrogiej polityki nastąpiło po nowelizacji Kodeksu karnego w 1926 r., doszło do przelewu krwi i niewydawania pozwoleń na sprawowanie jakichkolwiek aktów przez duchownych i definitywnego wykluczenia z posługi obcokrajowców.

Obciążony taką historią rejestr ministrów kultów, w dobie przyjętego rozwiązania dobrowolnego rejestrowania się przez kościoły i ugrupowania religijne z czym łączy się wskazanie prawnego przedstawiciela stowarzyszenia, którym wcale nie musi być minister kultu – faktycznie nie powinien istnieć. Rejestr utrzymywany jest nadal, gdyż ma istotne znaczenie w zakresie praw politycznych, które w imię proklamowanej jako historyczna zasady separacji państwa i kościołów – w jej wersji wrogiej, całkowitego poddania kontroli państwowej każdej formy kultu publicznego wspólnoty – zostały we wszystkich trzech istotnych dla nich obszarach ograniczone. Ograniczono zarówno prawa wy-

borcze i piastowania urzędów publicznych, jak i stowarzyszenia się w organizacjach o celach politycznych, popierania kandydatów czy partii w ramach kampanii wyborczych, a wreszcie prawa w sferze wolności wyrażania opinii, korzystania ze środków służących informacji (upowszechniania i zdobywania).

Jak odnotowuje Ernesto Villanueva, „od 1917 do 1992 r. kościoły – a szczególnie katolicki – ucierpiały z tytułu pozbawienia ich osobowości prawnej; ministrowie kultu żyli w stanie konstytucyjnego zredukowania ich praw” (...) Mimo pierwszej od 1917 r. nowelizacji art. 130 Konstytucji, już po przyjęciu przez Meksyk zobowiązań międzynarodowych, zwłaszcza po przystąpieniu do Międzynarodowego Paktu Praw Politycznych i Obywatelskich oraz Amerykańskiej Konwencji Praw Człowieka w 1981 r., stopień ograniczenia podstawowych praw człowieka z uwagi na funkcję ministra kultu pozostaje nadal wysoki. Owszem, w 1992 r. obywatele Meksyku odzyskali czynne prawo wyborcze, nadal jednak zamknięta pozostaje droga do kandydowania czy ubiegania się o urząd publiczny, ewentualnie wymaga się długiego – nawet 6-letniego – oczekiwania po definitywnym, materialnym i formalnym zerwaniu z tą funkcją.

W sumie w kodeksach wyborczych – federalnym i stanowych – znajduje się przynajmniej 8 ograniczeń dotyczących ministrów kultów: nie mogą być funkcjonariuszami wyborczymi (w 23 kodeksach stanowych), choćby pomocniczymi (w 2), ani obserwatorami wyborów (w 6); zgodnie z konstytucją nie mogą kandydować w wyborach, a gdyby utracili dotychczasowy status, muszą odczekać przepisany okres (w Baja California – 6 lat); nie mogą być obecni w lokalu (26 stanów) ani prowadzić prozelityzmu (jeśli wsparcie nastąpiło poprzez przepowiadanie – kazanie, w 14 stanach wprost związane z nim sankcją). W przypadku innych domniemyanych wykroczeń organ wyborczy przekazuje sprawę do Sekretariatu Spraw Wewnętrznych w celu nałożenia kary.

Z jednej strony głosi się, że takie rozwiązanie służy „czystej”, „bezwzględnej” separacji porządku religijnego od spraw politycznych, z drugiej – używa się argumentu z obowiązujących w Kościele katolickim zasad co do ubiegania się przez duchownych o urzędy, z jakimi wiąże się wykonywanie władzy cywilnej. Gdy takich racji używają politycy, czynią to wbrew konstytucyjnej zasadzie, że prawo wewnętrzne, którym się kierują stowarzyszenia religijne, nie ma znaczenia na forum państwowym. Samoograniczenie w ramach danego kościoła czy grupy religijnej nie może być argumentem za pozbawieniem praw politycznych w porządku prawnym odnoszącym się do wszystkich obywateli państwa. Używa się też argumentu z kanonicznego zakazu czynnego udziału w partiach politycznych, jaki obowiązuje duchownych katolickich, ale już całkowicie pomija się milczeniem ich obowiązek angażowania się w sprawy społeczne, które dotyczą także obywateli będących członkami wspólnot religijnych oraz ich samych.

Wzrasta pluralizm religijny mieszkańców Meksyku, wzrasta wielość tradycji. Odnosi się to również do przewodników ugrupowań religijnych. Aktualnie katolicy stanowią 83% populacji Meksyku, a ich ministrowie kultu około ¼ zarejestrowanych; licząc zaś tylko duchownych – zaledwie 15% wszystkich. W wielu religiach nie ma kapłaństwa, o czym wiedział ustawodawca, gdy przyznawał sobie prawo „uznawania za ministrów kultu” na podstawie pewnych zachowań, czynności organizacyjnych itp. Skutki tej decyzji administracyjnej widać później przez lata na możliwości korzystania z praw politycznych przez wskazaną osobę. Trwanie przy rejestracji uchodzącego za ministra kultu, bez względu na wykonywane zadania, potwierdza opinię, że obywatele religijni są nadal uważani za zagrożenie dla porządku publicznego, stąd ich wolności polityczne są „koncesjonowane”(...)

Héctor Fix-Zamudio, uznawany za ojca konstytucyjnego prawa procesowego Meksyku, zauważył, że w meksykańskich szkołach i na wydziałach prawa naucza się o gwarancjach indywidualnych i społecznych praw fundamentalnych, ale w formie tradycyjnej, bez odniesienia do tych, które są „utwierdzone w paktach i konwencjach międzynarodowych o prawach człowieka, które zostały ratyfikowane i aprobowane zgodnie z art. 133 Konstytucji, i [...] tym samym stanowią część meksykańskiego porządku prawnego” (...) Nie można również pomijać art. 27 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, sporządzonej w Wied-

niu dnia 23 maja 1969 r., której stroną są Meksykańskie Stany Zjednoczone. Została podpisana przez Meksyk 23 maja 1969 r., aprobowana przez Senat 29 grudnia 1972 r., ratyfikowana 25 września 1974 r.; wiąże Meksyk od dnia wejścia w życie, tj. 27 stycznia 1980 r. (...)

Szuka się więc kolejnego motywu dla uzasadnienia istniejącego ograniczenia praw politycznych ministrów kultów, tym razem wywodzi się je z ich funkcji religijnych: mają oni promować kult religijny, harmonizować sumienia wiernych według zasad i za pomocą praktyk ich religii. Zdaniem polityków nastąpiłoby zmieszczenie tego, co religijne, z tym, co polityczne, gdyby minister kultu publicznie zajmował określoną postawę polityczną, bo wierni mogliby myśleć, że tę opcję polityczną muszą wybrać również oni (...)

Utrzymywanie archaicznych rozwiązań, będących wynikiem obciążeń w relacjach państwo–kościół, mających źródło w XVIII w., nieliczenie się ze standardami i zobowiązaniami międzynarodowymi w zakresie praw człowieka wcale nie służy pokojowi, o czym świadczą coraz silniejsze protesty niekatolickich wspólnot religijnych, ich ministrów, których też dotyczą restrykcje wymierzone w chwili wprowadzania w duchownych katolickich. Wyrazem antyklearykalizmu jest utrzymywanie odrębnych przepisów dla ministrów kultów – o zakazie obrażania symboli ojczyznianych, „opierania się” prawu oraz instytucjom państwowym, w zakresie odpowiedzialności w procesie wyborczym – traktowanych nawet w uniwersyteckich rozważaniach jako „uprzywilejowanie”. W tym duchu przebiega też formacja kolejnych pokoleń, o czym świadczą tematy prac do uzyskania tytułów zawodowych.

Droga do „separacji” rozumianej jako afirmacja i rozgraniczenie wyłącznych kompetencji jest jeszcze daleka, zwłaszcza że obowiązuje jej wrogie rozumienie, zapisane w art. 130 Konstytucji wraz z instrumentami do jego egzekucji, a duży wysiłek wkłada się w uzasadnianie takiego stanu. Niektórzy politycy mówią o jego wartości historycznej i podkreślają łagodne egzekwowanie przepisów albo nawet rezygnację z ich stosowania. Jednocześnie nie chcą zmiany, by obowiązujące normy wykorzystywać nadal jako „miecz Damoklesa” względem wspólnot religijnych, a szczególnie ministrów kultów. Dowodów na to dostarczyła kampania przeciw podjętej w marcu 2010 r. inicjatywie dostosowania art. 24 Konstytucji do uniwersalnych standardów.

Owszem, Komisja Spraw Konstytucyjnych w grudniu 2011 r. przedstawiła syntezę z prawa międzynarodowego i doktryny na temat elementów wolności religijnej, które powinny być chronione, tradycyjnie jednak stwierdzono: „brak jest warunków” do pełnej nowelizacji. Próby zmian polegające na choćby częściowym przyjęciu standardów międzynarodowych, popierane przez prezydentów po 2000 r., były oprotestowywane na ulicach przez grupy pod szyldami łóz masońskich i liberałów, w imię wolności ideologicznej. Tych samych grup, które korzystają do tego z wolności słowa, wyrażania opinii, dysponują mediami, ale blokując przeprowadzenie zmian w prawie, pozbawiają podstawowych praw 100 tys. obywateli (według rejestru z końca maja 2013 r.) oraz innych, których taki status zostanie administracyjnie zadeklarowany, zwłaszcza z ugrupowań niezarejestrowanych, a także tych, wśród których oni pracują, wszak nie mogą korzystać w przekazie wiary i doktryny z podstawowych narzędzi, jakimi są współczesne środki przekazu.

Na europejskim forum popularnością cieszy się opinia Norberta Bobbio, który uważa, że aktualnie istotne jest koncentrowanie się nie tyle na podstawach praw człowieka, ile na ich urzeczywistnianiu: „Dzisiaj problemem fundamentalnym jest nie tyle ich usprawiedliwienie, co ochrona. A to nie jest problem filozoficzny lecz polityczny”(...)

W Meksyku z trudem przebija się ich „usprawiedliwienie”, trudno więc mówić o pełnej ochronie, gdy w zakresie będącym przedmiotem zainteresowania dominują zakazy i ograniczenia. Każde zaś odniesienie się ministra kultu do spraw moralnych czy społecznych może być potraktowane jako niedozwolony prozelityzm polityczny lub propaganda, jak zakaz ten poszerzyła Ustawa o stowarzyszeniach religijnych i kulcie publicznym, uzupełniona w 2010 r. o obowiązek donoszenia o zabronionych czynach. Przywołana sprawa nowelizacji art.24 Konstytucji, jak też ostatnia zmiana w Ustawie świadczą o braku woli rządzących do ochrony politycznych praw obywateli – ministrów kultów. Podjęcie tej kwestii przez niekatolickie wspólnoty religijne, zwłaszcza te, które przybyły do Meksyku ze Stanów Zjednoczonych AP, powinno zwrócić na nią większą uwagę opinii międzynarodowej.

Za: www.franciszkanie.pl

ŚP. O. MICHAŁ JANOSZKA (1960-2013) SVD

W piątek, 27 września, w szpitalu w Gliwicach zmarł o. Michał Janoszka SVD, syn Gerarda i Marii z.d. Firlus, urodzony 11 marca 1960 r. w Zbrostawicach. Po ukończeniu szkoły podstawowej, w latach 1975-79 uczęszczał do II Liceum Ogólnokształcącego im. Stanisława Staszica w Tarnowskich Górach.

Przyjęty do Zgromadzenia 8 lipca 1979 r. przez ówczesnego Prowincjała o. Alfonsa Labuddę. Nowicjat rozpoczął 11 września 1979 r. w Chłudowie. I śluby zakonne złożył 8 września 1980 r.

W październiku 1982 – rozpoczął studia teologiczne w Mödling koło Wiednia. 29 września 1986 – złożył śluby wieczyste, a 19 października tegoż roku przyjął święcenia diakonatu. 9 maja 1987 r. z rąk Abpa Jana Hermmana Groëra w St. Gabriel w Mödling przyjął święcenia kapłańskie i już od 15 sierpnia tegoż roku rozpoczął praktykę duszpasterską w parafii Matki Bożej w Raciborzu.

Od 17 października 1988 do czerwca 1991 studiował ekonomię w Trier, w Niemczech.

12 grudnia 1991 r. skierowany do Górnej Grupy, z którą związał się nieprzerwanie do śmierci. W tej wspólnotce wypełniał następujące funkcje:

- W latach 1992 – 1998 był ekonomem prowincjalnym i dodatkowo, od czerwca 1993 do czerwca 1995 – pełnił funkcję Kierownika Kolportażu w Laskowicach Pomorskich.

- Od stycznia 1998 do stycznia 1999 – Dyrektor Żwirowni *Terra* w Górnej Grupie.
- Od 1 maja 1998 nieprzerwanie do dnia śmierci pełnił funkcję Dyrektora Drukarni Księży Werbistów w Górnej Grupie.
- Od 2001 do 2010 Radca-Admonitor w Domu Misyjnym św. Józefa w Górnej Grupie.
- Delegat Domu Misyjnego św. Józefa w Górnej Grupie na 19 i 20 Kapitułę Prowincjalnej
- W latach 2010-2013 – członek Rady Prowincjalnej Polskiej Prowincji.
- Od 21 września 2012 – członek Komisji ds. Zaangażowania Świeckich.
- Od 31 sierpnia 2013 – wicerektor Domu Misyjnego św. Józefa w Górnej Grupie.

Msza św. żałobna odprawiona zostanie w Parafii Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny w Zbrostawicach, rodzinnej parafii zmarłego, we wtorek, 1 października, o godz. 17.00. Uroczystości pogrzebowe odbędą się w środę, 2 października, o godz. 12.00 w Górnej Grupie.

Sekretariat Prowincjalny Werbistów

ŚP. KS. JERZY SIENKIEWICZ (1949-2013) SDS

Z głębokim żalem zawiadamiamy, że 26 września 2013 r. w godzinach porannych, w domu zakonnym w Zakopanem odszedł do wieczności nasz współbrat, ksiądz dr Jerzy Sienkiewicz – salwatorianin, długoletni duszpasterz i dyrygent chóru Bazyliki Świętej Jadwigi w Trzebnicy oraz wykładowca muzyki i śpiewu kościelnego w Wyższym Seminarium Duchownym Salwatorianów w Bagnie.

Ks. Jerzy Sienkiewicz urodził się 19 kwietnia 1949 roku w miejscowości Łokacz położonej niedaleko Krzyża Wielkopolskiego. Był jednym z czworga dzieci Leonarda i Walentyny zd. Wojno. Ojciec był pracownikiem kolei a mama zajmowała się gospodarstwem domowym. Jak czytamy w opinii Jerzego, napisanej przed wstąpieniem do seminarium w Bagnie, przez ówczesnego księdza proboszcza parafii p.w. NSPJ w Krzyżu Wielkopolskim ks. Jana Blokesza, był on przez wiele lat sumiennym ministrantem i wychowywał się w religijnej rodzinie. W 1963 roku ukończył naukę w szkole podstawowej w Krzyżu Wielkopolskim i w tymże samym mieście kontynuował edukację w liceum ogólnokształcącym. W tym okresie był przez pewien czas zaangażowany w rodzinnej parafii jako kościelny i organista.

Po zdaniu egzaminu maturalnego w 1967 roku złożył podanie o przyjęcie do nowicjatu Prowincji Polskiej Towarzystwa Boskiego Zbawiciela. Decyzją konsulty prowincjalnej, która obradowała w dniu 6 lipca 1967 roku, jego podanie zostało rozpatrzone pozytywnie. Do nowicjatu w Bagnie w dniu 15 sierpnia 1967 roku. W trakcie formacji nowicjackiej ks. Walerian Gruszka, pełniący funkcję magistra, zauważył między innymi jego szczególny talent muzyczny. Pierwszą profesję zakonną złożył w Bagnie w dniu 15 sierpnia 1968 roku. W tymże samym roku rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w WSD Salwatorianów w Bagnie. Podczas lektury opinii jego wychowawców seminaryjnych możemy dostrzec jego rozwijający się talent muzyczny, którym służył wspólnocie bagieńskiej jako organista i animator życia muzycznego i liturgicznego. W dniu 15 sierpnia 1973 roku złożył wieczystą profesję zakonną na ręce prowincjała ks. Seweryna Kłaputa w Bagnie. Decyzją konsulty prowincjalnej z dnia 6 października 1973 roku został on dopuszczony do święceń diakonatu. Święcenia te przyjął w dniu 11 października 1973 roku w kaplicy seminaryjnej w Bagnie z rąk bpa Wincentego Urbana. Święcenia prezbiteratu przyjął w dniu 23 maja 1974

roku w Trzebnicy z rąk bpa Stanisława Smoleńskiego.

Po święceniach kapłańskich został skierowany na swoją pierwszą placówkę duszpasterską do parafii p.w. NSPJ w Obornikach Śląskich. Pełnił tam obowiązki wikariusza a także prowadził zajęcia z muzyki i śpiewu kościelnego w WSD Salwatorianów w Bagnie. Nie opuszczała go myśl o kontynuacji nauki w zakresie muzyki kościelnej. Dlatego w dniu 28 stycznia 1975 roku złożył podanie o pozwolenie na rozpoczęcie studiów z tej dziedziny na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Jednym z argumentów, które zawarł w swoim podaniu do władz zakonnych, były słowa: „Wykorzystując swoje zainteresowania w zakresie muzyki, pragnąłbym poszerzyć swoją wiedzę, by przez tę formę apostołstwa realizować swoje powołanie w Towarzystwie Boskiego Zbawiciela.”

Ks. Seweryn Kłaput, ówczesny prowincjał, w dniu 6 lutego 1975 roku wyraził zgodę na rozpoczęcie studiów w roku akademickim 1975/1976. W związku z tą decyzją ks. Jerzy Sienkiewicz został przeniesiony do domu zakonnego w Krakowie przy ul. Łobzowskiej 22 gdzie podejmował obowiązki duszpasterskie i prace w referacie powołań do czasu rozpoczęcia roku aka-

demickiego w Lublinie. W latach 1975-1980 mieszkał i studiował w Lublinie. W czasie studiów angażował się czynnie w uroczystości zakonne rodzimej prowincji. Jak chociażby w 1975 roku, kiedy to podczas „Dni Refleksji”, organizowanych w WSD w Bagnie z okazji 75-lecia działalności Salwatorianów na ziemiach polskich, był odpowiedzialny za oprawę muzyczną. Po ukończeniu studiów w Lublinie został przeniesiony, na mocy dekretu z dnia 11 lipca 1980 roku, do WSD w Bagnie. Do jego obowiązków należało prowadzenie zajęć z muzyki i śpiewu kościelnego a także posługi duszpasterskie podejmowane przez wychowawców seminaryjnych. Chcąc stale podnosić swoje kompetencje ks. Jerzy Sienkiewicz zwrócił się w dniu 18 stycznia 1981 roku z prośbą do władz zakonnych o możliwość kontynuacji studiów doktoranckich na KUL. Pozytywna odpowiedź na to podanie nadeszła w dniu 27 lutego 1981 roku. Ks. Józef Kmiec, dając zgodę na kontynuację edukacji, podkreślił konieczność pogodzenia przez ks. Jerzego obowiązków w WSD w Bagnie z dalszą działalnością naukową. Władze zakonne obdarzyły dużym zaufaniem ks. Jerzego Sienkiewicza. Wyrazem tego zaufania była decyzja z dnia 23 sierpnia 1982 roku, na mocy której został on mianowany Dyrektorem Studiów w WSD w Bagnie.

W dwa lata później ks. Jerzy został przeniesiony do domu zakonnego w Obornikach Śląskich, gdzie podjął obowiązki superiora i wikariusza miejscowej parafii. W 1985 roku został zwolniony z obowiązków wikariusza parafii p.w. NSPJ w Obornikach Śląskich. W 1987 roku został przeniesiony do wspólnoty salwatorianów w Trzebnicy i mianowany superiorzem

tamtejszej wspólnoty zakonnej. W czasie swojego pobytu w Trzebnicy dzielił się swoim talentem muzycznym jako organista oraz dyrygent chóru składającego się z parafian z Trzebnicy i Obornik Śląskich.

Swoje studia doktoranckie zwięźcił on napisaniem i obroną rozprawy doktorskiej pt. „Śpiewnikowe melodie Gorzkich Żali i ich ludowa recepcja w polskiej kulturze religijno-muzycznej” w dniu 4 grudnia 1987 roku na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Na mocy dekretu z dnia 29 maja 1990 roku został zwolniony z urzędu superiora i powierzono mu obowiązki konsultora oraz ekonomy wspólnoty w Trzebnicy. Rok później, w dniu 1 lipca 1991 roku zwolniono go z obowiązków konsultora i ekonomy domowego, powierzając mu funkcję pomocnika duszpasterskiego w parafii p.w.

św. Jadwigi Śląskiej w Trzebnicy. Świadectwem dużego zaangażowania ks. Jerzego Sienkiewicza w życie rodzimej prowincji zakonnej są słowa podziękowania, które skierował do niego w dniu 23 stycznia 2001 roku ks. Edward Wanat. W swoim piśmie podziękował on ks. Jerzemu za pomoc w organizacji oprawy muzycznej podczas uroczystości związanych z obchodami 100-lecia Prowincji Polskiej Towarzystwa Boskiego Zbawiciela. Zwięźczeniem jego działalności naukowej oraz dużego zaangażowania w propagowanie muzyki kościelnej w Trzebnicy był, wydany w 2003 roku, Śpiewnik Jadwiżański pt. „Święta Jadwiga Śląska w modlitwach i pieśniach” w wersji polskiej, niemieckiej i czeskiej.

W 2006 roku, na mocy decyzji Rady Prowincjalnej z dnia 18 września, ks. Jerzy Sienkiewicz został zwolniony z funkcji pomocnika duszpasterskiego i pozostawał w miejscowej wspólnotie w charakterze rezydenta. Wraz z dniem 1 kwietnia 2011 roku ks. Jerzy został przeniesiony do domu zakonnego w Zakopanem przy Bulwarach J. Słowackiego, gdzie powierzono mu funkcję penitencjarza.

Ks. Jerzy Sienkiewicz zmarł w dniu 26 września 2013 roku w godzinach porannych w domu zakonnym w Zakopanem. Odszedł do Pana w: 64 roku życia, 39 roku kapłaństwa i 45 roku życia zakonnego. Jego pogrzeb odbył się dnia 30 września br. o godz. 12.00 w bazylice w Trzebnicy. Został pochowany na miejscowym cmentarzu parafialnym.

Opracował: ks. dr Ireneusz Kielbasa SDS

ŚP. O. JAN SKOWROŃSKI (1938-2013) CSsR Misjonarz w Brazylii i Argentynie

O. Jan Skowroński, misjonarz ze Zgromadzenia Redemptorystów zmarł 21.09.2013 w Posadas w Argentynie, przeżywszy 75 lat, w Zgromadzeniu 55 a w kapłaństwie 49. Pogrzeb odbył się 24 września w San Vicente w Argentynie.

O. Jan Skowroński urodził się 8.05.1938 w Chraponi k. Żuromina. Dzieciństwo spędził w Skrwilnie.

Po wstąpieniu do Zgromadzenia Redemptorystów i odbyciu nowicjatu złożył śluby zakonne 29.09.1958.

Święcenia prezbiteratu przyjął 19.06.1964 w Tuchowie. Pracował w Krakowie, Toruniu i Gdyni. Od roku 1972 pracował na misjach w Brazylii (8 lat) i w Argentynie (33 lata).
Za: www.redemptor.pl

Życie Zakonne

Serwis informacyjny

Konferencji Wyższych

Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce